

et Leve for den store Mand, ham, hvis Sejersrus forbitres af Tilbederindernes Skare.»

Alle drak i største Alvor, og den sidste hævede sit Glas. Hun var mørk som Natten, hendes Øjne lynede, og hendes Pande var rynket i dybe Vredesfurer, som om hun tugtede sine Fjender, men uden at føle Glæde derved.

»Jeg er den sidste Taler«, udbrod hun, »og jeg vil fatte mig i Korthed. Der er sagt, at da Guderne havde skabt Manden, frygtede de hans Styrke, og de dannede et Væsen, der under tilsyneladende Svaghed var mægtigt nok til at besejre ham. Omtrent saaledes tror jeg nok, det er gaaet til, dog med den Modifikation, at da Guderne havde skabt Manden, saa de, at han var et indbildsk og hoffærdigt Væsen, og da han ingen Kritik var udsat for blandt sine egne Kolleger, saa dannede de Kvinden, for at hun stadig kunde minde ham om hans komiske Sider. Hun maatte altsaa stadig ophidse ham til allehaande Daarskaber for saa bagefter at latterliggøre ham, og saaledes sætte en Dæmper for hans Hovmod og holde ham indenfor det absurdes Grænser. Lad os drikke paa det, mine Venner, at vi holder os Gudernes Bud efterrettelig og stadig holder Manden hans Spejlbillede for Øje.«

Alle drak nu Mændenes Skaal, og herpaa begav hver især sig til sit, alle levende opfyldte af deres Kald og fulde af Iver efter at virke i det.

Astrid Christensen, f. Paulsen.

Lad der ikke være en Plet i Landet, hvor der ikke findes en Kvindeforening.

Nogle Bemærkninger i Anledning af Hr. Bajers Artikel i forrige Nummer.

Hvis det Rygte har været oppe, at der i sidste Rigsdagssamling har været stemt om, hvorvidt Kvindens kommunale Valgret og Valgbarhed skulde anerkendes eller ikke, da er dette selvfølgelig en Misforstaaelse, thi Tilfældet var netop lige det omvendte: Afstemningen over dette for Kvinderne saa vigtige Spørgsmaal standsedes »af Grunde, som ikke vedrørte Bestemmelserne om Kvindens Valgret særlig«, siger Hr. Bajer i sin Artikel. Ja, deraf bliver vi egentlig ikke klogere! Det var netop »Grundene« til baade »Ændringsforslaget« og »Udvalget«, vi ønskede at kende, da denne »Ændring« og dette »Udvalg« forekommer os meget forunderlige. Først stiller Folketingsmændene *J. K. Lavridsen* (Medindbyder til Dannelsen af Kvindevalgretsforeningen) og *J. Sørensen* et Ændringsforslag om, at der efter Ordet »Enhver« tilføjes »Mand«, for — som *J. Sørensen* bemærker — at faa et Afstemningspunkt, om Kvinder ogsaa skal være valgbare til Kommuneraadene.

Altsaa, for at faa at vide, om d'Hrr. Folketingsmænd vil stemme for eller imod Kvindernes Valgbar-

hed, er det nødvendigt at stille et Ændringsforslag, der holder sig til det, vi alt har: Valgbarhed for Mænd alene. Dette synes for kvindelig Tænkeevne at være en Omvej, og nærmer sig i betænkelig Grad til Hr. Plougs »Logik«. For en jævn, kvindelig Forstand ser det ud, som om man kunde faa et nok saa klart Svart paa dette Spørgsmaal, ved at lade d'Hrr. stemme over Bergs Lovforslag, der indrømmer Kvinderne Ligeberettigede med Mændene. Lige saa lidt føle vi os tiltredsstillede ved at erfare, at nogle selve Sagen »ikke vedrørende Grunde« standser Lovforslagets 2den Behandling. Havde vi været Vælgere, vilde vi sikkert have krævet fyldestående Oplysninger, naar vi saa en Sag af den største Betydning for os standse af slige uvedkommende »Grunde«. Nu er vi ikke Vælgere og udtaler derfor kun vor Undren over hvor »uransagelige« og »usporlige« Vejene i Rigsdagslivets Labyrint maa være.

Louise Nørhøj.

Theateroversigt.

Det kgl. Theater:

Holbergs »Den politiske Kandestøber« og »Jean de France«.

I de senere Aar er Holberg bleven en sjælden Gæst paa det kgl. Theaters Scene. Kun i Ny og Næ, naar Repertoirets Enformighed og Fattigdom er altfor iøjnefaldende, genopføres et af hans Alderdomsarbejder, snart »Abracadabra«, snart »Den pantsatte Bondedreng«. Udstyrelsen er yderst tarvelig; Komedien gaar to-tre Gange over Scenen og forsvinder saa, indtil en rød Plakat nødvendigvis gør dens Genoptagelse.

Da en engelsk Journalist, *Mr. Archer*, for nogen Tid siden opholdt sig her i Byen og ønskede at se, hvorledes man spillede Holbergs Komedier paa hans egen Scene, opførte det kgl. Theater paany »Den politiske Kandestøber«, som havde hvilet næsten i to Aar.

Til Trods for en delvis Forandring af Forestillingen var der fuldt Hus, og Jubel fulgte Komedien fra første til sidste Akt. Den blev da ogsaa for Hovedrollernes Vedkommende fortrinlig spillet. Hr. *Schram* udfører — skønt han er over de 70 — Kandestøberen med et Liv og Bevægelighed, som virkelig er enestaaende. Særlig i femte Akt er hans Spil mønsterværdigt. Paa en sjælden fin og samtidig virkningsfuld Maade forstaa han at anskueliggøre, hvorledes Herman von Bremen lidt efter lidt drives til en saadan Grad af Fortvivelse over sit Borgermesterembede, at han forsøger at tage Livet af sig selv. Hr. *Schram* sekunderes heldigt af Fru *Phister*; hendes Geske er især mesterlig opfattet i de Scener, hvor den ellers saa skikkelige Kandestøbermadam, der til dagligdags skælder og smælder over Mester Hermans Dovenskab og kuriøse Griller, er nær ved at gaa ud af sit gode Skind over sin Mands nye Værdighed. Den Maade, hvorpaa hun modtager de foregivne Raadsherreinder, der gør hende deres Opvartning, er kostelig. Nedladende rækker hun dem Haanden til Kys; hun konverserer dem »de haut en bas«, titulerer dem gode Madammer og følger dem ikke til Døren, hvad hendes Værdighed forbyder.

Alligevel bliver det Hr. *Olaf Poulsen*, der bærer den hele Komedie. Hans Kandestøberdreng besjæles af saa frodigt et Lune, saa rig en Fantasi, at denne Rolle — tilligemed Oldfux i »Jacob von Tyboe« — er Kunstnerens bedste i det Holbergske Repertoire. Rollen er gennemarbejdet til de mindste Enkeltheder; hver Grimace, hver Stilling er vel overvejet; hver Repliks forskellige Betoninger er prøvede og stemte gennem et langt, ihærdigt Studium.

Desværre bliver de fleste Biroller udførte ret tarvelig. Navnlig er det sørgelig fat med det berømtelige »collegium polemicum«, som Henrik siger. Hr. *Foss'* Gert Bundtmager er ganske lune-forladt, særlig naar man erindrer, hvor mageløst *Schram* i sin Tid spillede denne Rolle. Hr. *Meyers* avislæsende Richard Børstenbinder var fordam holdt nøjagtigere i den Holbergske Stil.